

Автор: Юрий Столяров

Рубрика: Глобус

Публикувана: бр. 3, юни 2017

Името на Н. А. Рубакин приживе било известно в цял свят – както той сам се изразявал, от Канада до Австралия. Но него го познавали и в Южна Америка, негови проекти се реализирали и в Чили, и в Египет, и в Китай. Индийският философ и обществен деятел Махатма Ганди бил негов съмишленик и другар. България се намира в своеобразен географски център между всички тези точки и вниманието на Н. А. Рубакин било също приковано към България. За българския читател той е написал статия от 13 страници „Неотложнейшая и несложная реформа библиотечного дела“ („Най-неотложната и не сложна реформа на библиотечното дело“) (1926). Ръкописът на тази статия се съхранява в Отдела за ръкописи на Руската държавна библиотека (Фонд № 358. Картон № 48. Единица за съхраняване № 13). Основните положения на тази статия се свеждат към следното, изложено близко до оригинала.

Най-дълбокото убеждение на Н. А. Рубакин е, че силата на словото е най-могъща. Тя е по-силна даже от атома (бидейки невероятен ерудит и енциклопедист, при това завършил физико-математически факултет, той знаел за разработките, свързани с делението на атомното ядро): не атомът владее човека, а човекът посредством своята мисъл, запечатана в слово владее силата на атомното ядро. Словото, по негово убеждение, е по-силно от войната, доколкото всяка война завършва с мирни преговори и техните резултати се фиксират в договори, които при спазването им гарантират спазването на мира. Духовната сила е най-велика, не може да се надвие, тя е най-високо от всички други сили, защото никаква сила, даже физическата, е неспособна да влезе в живота – личен, социален, исторически, през каквато и да е друга врата, освен вратата, наричана човешкото „аз“.

Библиотекарите владеят словото, запечатано в книгите на всички отрасли на знанието и за цялото време на съществуване на човечеството и затова библиотекарят *по самата същност на своята професия представлява страшна сила – сила духовна, нравствена, социална*

. Библиотекарят има пълноправо да се чувства пълководец – пълководец на книгите, а значи и на идеите, и на чувствата, и на стремежите, и на идеалите – с една дума, на всичко, което могат да възбудят неговите книги в душите на читателите, които той успява да убеди да прочетат съответните книги...

Цялата статия можете да прочете,□

ако се абонирате за печатното или електронното издание на [списание ББИА онлайн](#) !□